Karikatür

MEVSİM ÇİÇEĞİ..

Biraz levanta serpeyim de ne çiçek oldu ğum anlaşılsın!..

AMAN DİKKAT!

Mart tam beklediğimiz gibi geldi. Şimdi bakıyorsunuz; hava Temmuz gibi. Adeta, şu beyaz elbiseleri de yarın temizleyiciye götürmeli!. diye düşünürken öyle bir soğuk esiyor ki, o gün sokağa pardesü ile çıktığınıza şaşıyor, hemen ilk vasıta ile evden paltanuzu istetiyorsunuz.

Bir yaz gibi ılık bıraktığımız geceyi sabahleyin kar yağarken buluyor ve akşam üzeri yağmur ise bardaklardan boşanıyor.

Grip ve nezle pek bol. Nasıl olmasın, bu acayip havaya vücut mu dayanır? Hem bu zamane gripleri de bir başka türlü. Ya ilâçlarda o eski tesir kalmadı, yahut da bizim eski vücutlarda mukavemet; bakalım netice ne olur?

Eski zamanlar gibi hayat bol olsa da arkamızda bir uşak taşıyabilsek, galiba bunun en çıkar yolu bu. Meselâ sırtınızda pardösü mü var ve hava da soğudu mu? Hemen uşaktan paltoyu alıp pardösüyü verivermeli. Yağmur mu başlıyor? Uşaktan şemsiyeyi almalı. Eh insan işine gidinceye kadar kırk defa değişen havaya galiba ancak böyle karşı koyabilecek.

Gittiğiniz yerden adam gönderip de palto, yahut pardösüyü aldırmıya kalkışmak da tehlikelidir. Ya herif sırra kadem basarsa.

Hikâye meşhurdur. Vakit Ramazana yaklaşmış. Eski usul veçhile kap kacağın kalaylanması lâzım. Cuma günü, âdet veçhile bay mahalle kahvesine çıkmış. Tak kapı. Küfeli bir kalaycı:

— Bay gönderdi. Evde nekadar bakır varsa kalay için vereceksiniz!

Küfe dolup gidiyor. Neden sonra evin erkeği geliyor, kadın memnun:

— Hay Allah senden razı olsun. Hepsini verdik.

— Ney.?

— Bakırları.

— Kime?

— Canım, gönderdiğin kalaycıya..

Herif anlıyor ve fırlıyor. Aradan bir saat geçiyor, bir daha.. bir adam soluk soluğa kapıyı çalıyor ve telâşla bağırıyor:

— Müjde, müjde. Bay herifi buldu, fakat terledi, kürkünü istiyor.

Bay neden sonra yorgun argın sökün ediyor. Kadın:

— Geçmiş olsun. Nerede buldunuz?

— Neyi?

— Herifi.

— Ne münasebet, gitti gider.

— Aman, ya kürk?

Adamcağızın halini bir göz önüne getirin. Meğer kürk de kapların yanına gitmiş.

Dedim ya, böyle havalar tehlikelidir, amma, ammanın ammaası da var. Evden palto, şemsiye aldıracak adamı iyi intihap etmek lâzım. Ne zaman yaşıyoruz.

★

İSTANBUL RADYOSU:

Şu bizim patronun korkusu olmasa böyle haftada bir de olsa elime kalemi alacağım yok. Teşbihte hata olmaz; bir tenbel uşak varmış, kendisi için hiç bir işe el uzatmaz, hattâ susuzluktan cayır cayır yansa bile yerinden kalkmaz ve:

— Ah bay bir su istese de ben de içsem!

Demiş ve filhakika bay isteyince hemen koşar, evvelâ kendisi içer sonra da baya götürürmüş.

Alimallah ben tıpkı sözüm yabana o uşak gibi oldum. Saatlerce uzanıyor:

— Ne yazayım?

Diye düşünüyorum. Hani bir defa da mübarek kafa bir işlemeğe başlarsa başlar ha! Ne ise bazan gazeteler imdada koşuyor. Meselâ işte bugünlerde gazetelerin ağzında İstanbul radyosu var. Basın ve yayın umum müdürlüğü İstanbul radyosu için bir tecrübe neşriyatı yaptı.

Evvelâ izahat verdi. Bu bir tecrübedir, dedi. Gazeteler tutturdu ve bu tecrübeden biktık, beğenmiyoruz, kâfi diye bağırdı. Umum müdürlüğe de bu kanaat geldi bıraktı. Fakat bu sefer yine o gazeteler; neden kapıyoruz, iyi idi, hoştu, mükemmeldi diye bağırmıya başladı. Hey yarap tevekkeli «kör ölür badem gözlü olur, Kel ölür sırma saçlı olur» dememişler.

★

İYİ ANLATMAK LÂZIM:

Nüzhet Babanın hali malûm; kızmaası bile hoştur. Geçen gün yine bir acayip hali vardı. Elini açıp göğe doğru bağırdı:

— Hey Allahım, artık beni bir büyük adam yap da bundan sonra olsun bir şey olayım.

Nurettin Artam dayanamadı:

— Baba, sen bileceksin, dedi. Bir adam senin gibi bir gün Allaha hey yarabb: beni bir reis yap diye yalvarmış da yanındaki Bektaşi ona, aman birader ne reisliği istediğini tasrih et, yoksa şaşırır da bir tulumbacı reisi yapıverirse tabanların patlar, demiş. Aman sen de istediğini iyi söyle de bir yanlışlık olmasın.

Zaparta

— Karım altın gibidir..
— Ya, demek 45 i geçti!...

Kimse DUYMASIN

BU NE FAALİYET?

İki yolcu, vapurda, başbaşa vermişlerdi:

— Nazar değmesin, belediyenin hamaratlığı pek üstünde. Açtığı meydanlar, açtığı korular, parklar yetişmiyormuş gibi bir de yol, köprü inşaatına sarılmış... Evvelki sene görmüştüm, geçen sene de görmüştüm, geçen gün de gördüm: Senelerdenberi dinmeyen bir hamaratlıkla mühendisler çalışıyor, işçiler çalışıyor, kamyonlarla malzeme geliyor... Bu çalışmıya bakılırsa, bu yaz diyemem ama, gelecek sonbahara yolu da bitmiş göreceğiz, köprüyü de!

Üçüncü bir yolcu, merakla, lâkırdıya karıştı:

— Yolu anladık, Bebek İstinye yolu olacak... Velâkin köprüye aklım ermedi!

— Balta limanındaki köprü.

— Böyle senelerdenberi uğraşıldığına göre büyük bir köprü olacak galiba?

— Aşağı yukarı, yedi, sekiz metre uzunluğunda var..

— Yedi, sekiz metre mi? Gelecek sene biter dive sevindiğiniz köprü yedi, sekiz metrelik mi?

— Ne zannettin ya?..

— Bukadar uzun sürmesine bakıp yedi, sekiz kilometrelik zannetmiştim de!

No. 432 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 6 NİSAN 1944

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Toprak mahsulleri çalışmalarından: Har vurup harman savurulurken!...

Piyangocu — Yarın çekiliyor.. elli bin çekiliyor..
Arkadakiler — Piyangodan mı bahsediyor, yoksa şark cephesindeki Almanlardan mı?

— 3 —

RÜYAM devam ediyordu. «Yeni dünya» okulu müdürü beni bahçeden geçirerek büyük bir paviyona götürdü. Mermer merdivenlerden çıktık, mermer sütunlar arasından geçerek bir büyük salona girdik.

Hayret! Burası memlekette eşi emsali görülmemiş bir tiyatro idi. Koltuklarda genç, ihtiyar, kadın, erkek birçok seyirciler oturuyor ve sahnede bir piyes oynanıyordu.

Sahne, bir yazıhaneyi tasvir etmekte, tüccar olduğu anlaşılan bir adam, kıyafetlerinden sivil memur oldukları anlaşılan üç bay ile konuşmakta idi.

Yeni Dünya Mektebini Teftiş

Tüccar ile memurlar aralarında şöyle konuşuyorlardı:

Tüccar — Vakit yaklaşıyor. Polis komiseri olduğunu söyliyerek beni tehdit eden ve para istiyen adam nerede ise gelecek. Paraları damgaladım ve hazırladım. Siz şu dolaplara saklanırsınız. Ben parayı verdikten sonra çıkıp şantajcıyı yakalarsınız ve zabıt yaparsınız.

Siviller — Hay hay, biz şuralara saklanalım.

O esnada içeriye bir adam girerek şantajcinin geldiğini haber verir ve biraz sonra resmî elbiseli baş komiser girer.

Yine hayret! Ben bu baş komiseri şahsan tanıyorum ve hem de çok namuslu adam olarak tanıyorum. Tiyatroda olduğumu unutarak yüreğim çarpmıya başlıyor. Tüccar yerinden kalktı, komiserin elini sıktı ve onu bir koltuğa oturttu.

Tüccar — Bay komiser, emrettiğiniz iki bin lirayı hazırladım.

— Hangi iki bin lira... Kızılaya vereceğinizi söylediğiniz iki bin lira mı? Bana ne diye vereceksiniz bu parayı? Gider bir Kızılay şubesine teslim edersiniz, makbuzunuzu alırsınız.

— Aman bay komiser.. ne söylüyorsunuz? Bu parayı siz istemediniz mi? Vermezsen seni muhtekir, kaçakçı diye teslim edeceğim diye beni tehdit etmediniz mi?

Komiser yerinden kalkarak:
— Vay alçak namussuz, bana iftira etmiye kalkıyorsun ha... Bereket ki, arkadaşlarımı daha evvel gönderdim. Kulaklarile işittiler.

Komiser: «çıkın arkadaşlar» diye bağırır ve siviller saklandıkları yerlerden çıkarlar.

Komiser: — İşittiniz ya bana ettiği iftirayı... Derhal bir zabıt yaparsınız ve bu iftiracı alçağı mahkemeye veririz.

Tüccar — Aman komiser bey, ayaklarınızın altını öpeyim. Bu ne hal? Siz değil misiniz iki gün evvel bana...

Komiser — (Şiddetle sözünü keserek) Sus... Utanmadan daha söylüyor. Hemen zabıt yapalım... Yahut daha iyisi muameleyi karakolda yaparız.... Haydi, siz gidin arkadaşlar, ben bu alçağı kendim getiririm.

(Siviller birer birer çıkarlar ve tüccar ile komiser yalnız kalır).

Komiser — Sen bu milletin sırtından bukadar para kazandığın halde benim gibi fedakâr bir memurdan birkaç bin lirayı esirger, gizlice beni hükûmete haber verirsin ha...

Tüccar — Aman efendim, ben ettim, sen etme... Beş yüz lira fazla vereyim, şu işi kapıyalım.

Komiser — Ha şöyle, imana gel..

(Tüccar kasasından paraları çıkarıp verir, komiser bu işi düzelteceğini söyliyerek çıkar ve perde kapanır).

Müdür bana — Bu bir provadır, dedi. Fakat asıl oyunu sahnede değil, hakikî ticarethanelerde oynamıya hazırlıyoruz talebelerimizi.

Ben — Anlamadım bu işi.

Müdür — Efendim, komiser rolünü oynıyan talebemiz, ka-

Yeni İzmir Mebusumuz ŞEVKET ADALAN!..

rakoldaki komiserin kılığına girmiş, çehresini makiyajla tıpkı onunkine benzetmiştir. Karakoldaki hakikî komiserin cürmü meşhuda gönderdiği siviller burada onun benzerini gördükleri için şaşırdılar. Şimdi karakolda hakikî âmirlerinin oturduğunu ve neticeyi beklediğini görünce büsbütün şaşıracaklar ve birbirlerine girecekler. Bu zamanda da bizim arkadaş kaçmıya bile lüzum görmeden makiyajını değiştirecek ve aldığı paraları safayı hatırla yiyecek. Kimse de kendisini rahatsız etmiyecek...

Ben bu işleri pek anlamıyarak başımı kaşıdım.

Müdür izah etti: — Efendim şu ortalığı altüst eden meşhur şantaj davasında da göründüğü üzere dolandırıcının bir subay veya polis üniforması giymesi maksadı tamamile temin etmez. Vaka kahramanı şayet binbaşı üniforması ile iktifa etmiyerek çehresini de makiyajla taklit edilen zatın çehresine benzetseydi, mesele kalmıyacaktı. Bunu görünce derhal bu enstitüyü açtık. Dolandırıcılar bundan sonra işe başlamadan evvel şu veya bu büyük memurun kılık ve çehresine girecekler, bu suretle hem daha kolay işliyecekler, hem de yakalanırlarsa, kendilerini teşhis etmek mümkün olmıyacaktır.

Bu esnada perde tekrar açılmış ve sahnede bir geçit töreni başlamıştı. Başta vali olduğu halde İstanbulun bütün memurları sahneden geçiyordu.

Müdür: — Bu taklitleri gerçeklerinden ayırd etmiye imkân yoktur, dedi. Bundan sonra vali yahut tapu müdürü, yahut polis müdürü namına hareket edecek dolandırıcı doğrudan doğruya onun kılığına girecek ve işlerini bu suretle daha kolay yürüteceklerdir.

Müdürü tebrik ederken uyandım; fennin bu terakkileri beni kan ter içinde bırakmıştı.

KARİKATÜR

Akıl Hocası

Göztepede bayan N. K.

«1. Nişanlım çok sigara içiyor. Vazgeçmenin çaresi..

2. Nişanlım son derece kıskanç. Ne yapayım?»

CEVAP:

1. Ağzını kapatmak sizin elinizde... Bu suretle sigaradan vazgeçirmeseniz bile azaltırsınız.

2. Hemen evleniniz, kıskançlık yerine usançlık gelir.

★

İzmirde Y. Ş.

«Tombul Teyzeyi kocası severek mi aldı, görmeden mi?»

CEVAP:

Görmemesine imkân var mı, bayım?

★

Ankarada İ. G.

«Kadınsız yaşanılır mı?»

CEVAP:

Yaşanılır, hem de rahat yaşanılır... Fakat insana rahat battığı için kadınsız yaşıyamaz!

★

Samsunda S. G.

«Eskiden bekârdım, bekâr diye bana ev kiralamazlardı. Şimdi evlendim, dört çocuğum var diye ev kiralamıyorlar... Ne yapayım?»

CEVAP:

Çocukların sayısı biraz daha artınca leyli bir mektep açınız!

★

İneboluda bayan S. S.

«Sevdiğim kaptan evlenme teklif ediyor, kabul edeyim mi?»

CEVAP:

Hiç durmayınız. Nikâhtaki keramet, nikâhtan evvel kendini göstermiş demek!..

★

Göztepede bayan B. B.

«Kâğıdımın renginden size ne demek istediğimi hâlâ anlıyamadınız mı?»

CEVAP:

Anladım amma, bu kâğıt buhranında, size ayni suretle mukabele için on binlerce Karikatürü penbe renkte neşredemem ki...

★

Bayraklıda İ. S. K. S.

«Kemalpaşada bir kızla tahriren sevişiyoruz. Birbirimizi görmeden can ciğer olduk. Acaba hakkımızda hayırlı mı olur, hayırsız mı?»

CEVAP:

Mektuplaşmada devam ettikçe hayırlı olur, ondan sonrasını kızın güzelliği ile iyiliği tayin eder!

★

Bornovada R. L.

«Sevdiğim kızın annesi, milli vazifemi bitirdikten sonra evlenmemi istiyor... Ne dersiniz?»

CEVAP:

Geçim vaziyetiniz elverişli ise milli vazifeniz aile teşkiline mani değildir. «Hayata hayat katınız!»

★

ANKARADA İ. G.

«Başınızdaki teller saçınızsa kaşınız nerde, kaşınızsa saçınız nerde?»

CEVAP:

Birbirine karışmış olacak... Elim usturadan tarağa uzanacak vakit bulamıyor ki, şöyle rahat rahat tarayıvereyim!

Akılhocası

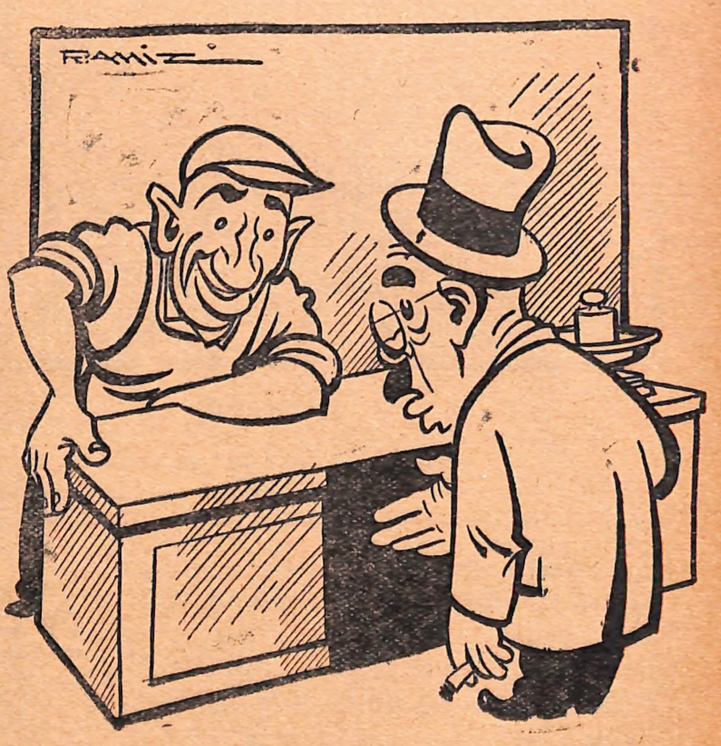

— Geçmiş olsun, iflâs mı ettin?
— Hayır, söz aramızda malları kara borsaya devrettim...
— Kara borsa nerede?.
— Tezgâhın altında!...

ÇİFTE NARA, ÇİFTE MANA:

— Cırlak herif... Sustur şu zurnayı. Çalmasını bilmiyorsun..

— Elbette.. çalmasını bilsem böyle kulübede oturur muyduk!...

DEĞİL

Sulh olacak, muhakkak, amma ki, bu ay değil,
Bir aydan fazlasına tahammül kolay değil!

Bir basamak fırlıyor her gün erzak fiyatı,
Otuz basamak eder bir ayda, alay değil!

Cahilleri konakta yan gelirken beldenin,
Neden münevverlerin mekânı saray değil?

Sıkıntıya okadar alışmış ki, bünyemiz,
Parasızlık vız gelir, tünel tramvay değil!

Bir daha zam yaparsa bizi ancak İnhisar
İçkiden vazgeçirtir, yoksa «Yeşilay» değil!

Hüseyin Pektaş ile Emirgâna gidersek
Âbıhayat içeriz bay Halilde, çay değil!

Yüzüncü temsilini gördü «Yaprak dökümü»,
Yazan Reşat Nuridir, Herviyö, Batay değil!

Bir muvafık iş de mi kalmamış, Çamdeviren,
Neden bindebir sözün «öyledir, hay hay!» değil?

ÇAMDEVİREN

Erkek — Hayırdır inşallah, bu gece rüyamda kendimi kuş olmuş kafese girmiş gördüm..
Kadın — Demek, bir çanta ile bir iskarpin aldıracağım sana malûm oldu!..

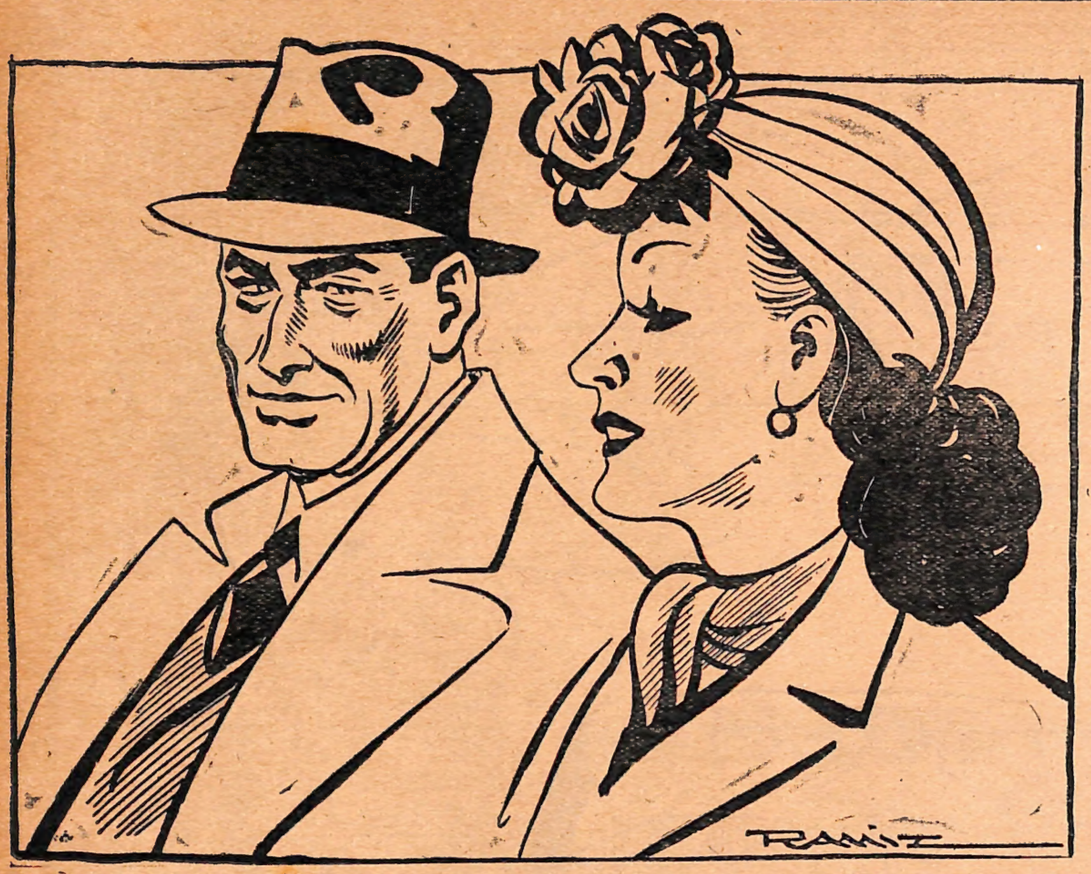

— Bu sene sayfiye kiraları iki bin liradan yukarı imiş, acaba kim tutuyor bunları?
— Yükünü tutanlar!..

KİRALIK ODA

İLKBAHARDA Adayı daha çok severim. Zira Ada, nisanda olduğu kadar, senenin hiç bir ayında yeşil, kokulu ve münzevî değildir. Bunun için her bahar Adaya bir iki yolculuk yapar, ya sabahtan akşama kadar orada burada gezerek Adayı tatmıya çalışır, yahut iyiden iyiye doymak niyetile otellerden birinde bir iki gün gecelerim.

Yerliler Adaya kanıksadığı için evlerinden dışarıya çıkmazlar, yabancılar da Adanın en münasebetsiz mevsimi olan yazı beklediklerinden burada görünmezler. Bu yüzden koca ada birkaç saat, birkaç gün babamın çiftliği gibi bana kalırdı. Babamın çiftliği diyorum, bunu söz temsili sanmayınız. Allah gani gani rahmet eylesin, babam ölürken bir çiftlik miras bırakmıştı. Çiftlik beş yıl evveline kadar başımda dertti, fakat harp patladıktan sonra devlet oldu!

Her ne ise, bugün çift, çubuk sahibi olan ben bendeleri, eski zaman paşaları gibi yaşıyorum. Serde bekârlık da var, gençlik de... Üstelik para da olunca insana top sesleri, düğün davulu gibi geliyor. İstediğim zaman dilediğim yerde yan geliyoum. Fakat bütün gezdiğim, tanıdığım yerler, beni Adanın baharı kadar sarhoş etmiyor...

İşte geçen baharda da felekten bir gün çalarak Adaya gittim. Otele daha evvel telefon ettiğim için yemeksiz kalmamıştım. Yemekten sonra, şöyle yalnız başıma plâja doğruldum. Güneşli, sıcağa yakın serin, tatlı bir hava. Tertemiz yollar... Kardan ve yağmurdan henüz kurtulan çamlar parlak mı parlak, canlı mı canlı... Kendi kendime:

— Oh, ne iyi ettim de geldim!

Diye seviniyordum. Her nefes alışta canıma can katılıyordu. Hayatımda bukadar memnun olduğum günler sayılı idi. Bu sevinçle ilerlerken, küçük, beyaz bir köşkün yeşil pançurlarının ortasında kumral, taze, şirin bir kız görmiyeyim mi? Ayaklarım oracıkta mıhlanır gibi oldu. Sanki bu güzel yüz, bir lâhzada, bütün Adanın ıssızlığını doldurmuş, binlerce çam ağacının açtığı harikulâde bir çiçek gibi gözlerimi kamaştırmıştı.

Genç kız bana pencereden gülümsüyor gibi geldi, hani Luvr müzesinden Jökond'un resim çerçevesinden gülümsediği gibi... Halbuki yalnızca bana bakıyordu, her yolcuya nasıl bakarsa bana da öyle bakıyordu. Kendi kendime:

— Yolun ortasında durup âlemin kızına bakmak ayıp oluyor... Ayıp oluyor ama, ne yapayım, ayaklarım da mıknatısa tutulmuş çiviler gibi yerinden kımıldamıyor... Fakat yolun ortasında böyle durmak da olmaz. Bir bahane bulup da genç kızla konuşmıya bakmalı.

Diyordum. Birdenbire sevincimden haykırdım:

— Bahane hazırmış da benim haberim bile yok..

Zira beyaz köşkün kapısı üstünde bir levha asılı idi:

«Kiralık oda»

Levhayı görür görmez genç kıza seslendim:

— Affedersiniz, kiralık odayı görebilir miyim?

Umduğumdan daha tatlı bir sesle, bir kuş cıvıldar gibi, pencereden cevap geldi:

— Hay hay.. buyurunuz!

Gûya odayı dolaştım. Fakat bana odayı dolaştıran kızdan başka hiç bir şeyin farkında değildim. Kız, yakından daha güzel, daha cazibeli idi. Pencerede yalnız yüzünü gösteren bu kumral peri, odanın içinde, o kıvrak, o ölçülü endamı ile bir

Kız — Benimle evlenmeniz için daha bir sene beklemeniz lâzım...
Erkek — Zarar yok. Ben beklemiye alışkım, her gün tramvayla gidip geliyorum!...

Şark cephesinde son durum!..

içim su idi..

— Ev sizin mi madmazel?

— Tabiî bizim, yani teyzemin... Daha geçen sene aldı... İçini, dışını boyattı.. Yepyeni bir hale getirdi. Doğrusu tutarsanız çok rahat edersiniz. Teyzem çok titiz, çok temiz bir kadındır.

— Kiralık başka odanız var mı?

— Hayır, mevsim için yalnız bu odayı sizin gibi kibar beylere kiralıyoruz..

— Ya... Çok güzel... Acaba mevsimliğini kaça veriyorsunuz?

— Başkalarına altı yüze amma, size beş yüze vereceğini sanıyorum!

Bana bir kalemde yüzde yirmi iskonto yapmasının sebebini sormadım. İnsanlar tuhaftır: bu iskontonun genç kız üzerindeki iyi tesirimden ileri geldiğini düşündüm. Bu düşünce ile etrafa baktım:

Beş yüz liralık odada lâke boyalı bir demir karyola, küçük bir komodin, bir de eskice bir koltuk vardı. Bu pahalılık devrinde bile bu bir odalık eşyayı kiranın dörtte birile satın almak kabildi. Fakat, doğrusu, teyzezade beş yüz lira değil, beş bin lira da ederdi..

— Odanızı tuttum madmazel, işte size yüz lira pey akçesi... Ben bu hafta taşınırım...

Ben kapıdan çıkarken (kiralık oda) levhası kapıdan içeriye giriyordu.

Ertesi hafta valizimi alınca bizim yazlık odaya taşındım. Matmazel beni teyzesine takdim etti: Güler yüzlü, tatlı dilli, orta yaşlı bir kadın. Kiranın üst tarafını madama verdim, ve şöyle bir dolaşmak niyetile yola çıktım.

Akşamleyin döndüğüm zaman madmazel evde yoktu. Lokantadan getirttiğim yemeği daracık odamda büyük bir zahmetle yarıladım. «Ah, diyordum, şimdi madmazel de burada olsaydı bu oda bana bukadar sıkıntılı gelir miydi?»

Genç kız ertesi gün de görünmedi. Artık merak etmiye başlamıştım. Madama:

— Madmazeli göremiyorum, acaba rahatsız mı?

Diye sordum, gülümsedi:

— Hayır, dedi, rahatsız değildir. Zaten rahatsız olmasın diye buradan gönderdim..

— Neden? Burada rahatsız mı oluyor?

— Hayır, burada rahatsız olur mu? Bütün kış benim yanımda... Ne zaman ki, bir kiracı geliyor, evde çok sıkışıklık oluyor, hem o rahatsız oluyor, hem de başkaları. Onun için ne zaman ki bir kiracı geliyor, ben onu anasının yanına yolluyorum!

— Ya?..

— Doğru değil mi? Hem o rahat ediyor, hem ben, hem de siz. Sonra, kiracılar içinde iyisi var, kötüsü var. Bir şey olmaz, olmaz amma, nasıl söyliyeyim, genç kıza bir lâkırdı gelir. Kızın parası yok, drahoması yok, bir de adı fenaya çıkarsa.... Doğru değil mi?

Dişlerimi sıkarak:

— Doğru dedim, doğru.

Sonra kendi kendime:

— Şu doğru olan sözleri ben bu odayı kiralarken neden söylemediler?

Diye sordum ve cevabını yine kendim verdim:

— Akıllılıklarından!

Bu daracık odada daha fazla bunalmıya tahammülüm kalmamıştı, Çiftliğe gideceğimi bahane ederek madama veda ettim, odayı kendilerine bağışladığımı söyliyerek hemşiresinin kızı ile rahat etmesi tavsiyesinde bulundum, valizimi kapıcı soluğu yine Beyoğlunda aldım...

Fakat güzel kız bir türlü gözlerimin önünden gitmiyordu. Bir hafta sonra tekrar Adaya uğradım. Mahut evin önünden geçtim. Baktım: pencerede güzel kız ve kapıda (kiralık oda) levhası.. Madmazeli selâmladım ve levhayı okudum Bizim oda, vurulacak bir avcı bekliyordu!

Ertesi hafta yine Adada idim. Yine evin önünden dolaştım. Bu sefer ne pencerede mad mazel vardı, ne de kapıda (kiralık oda) levhası. Kendi kendime:

— Çok şükür, sersemlikte yalnız kalmadım!

Diye güldüm. Bir ay sonra, yine madmazel pençerede ve (kiralık oda) levhası kapıda idi. Demek, sersemlikte veliahdım olan meçhul zat da pılıyı pırtıyı toplamış, buradan uzaklaşmıştır.

Geçen yazın sonuna kadar tamam sekiz kere o küçük köşkün kapısına o (kiralık oda) levhası asıldı, ve o güzel kız bu levhaların asıldığı müddetçe pencerede göründü.

Kışın ne olduğunu bilmiyorum. Fakat geçen gün yine Adaya yolum düştü, tekrar o evin önüne geldim. Şaşılacak şey... Bahar geldiği halde kapıda kiralık levhası ve pencerede kız yoktu! Çıngırağı çaldım, kapıyı tanımadığım bir kadın açtı:

— Madam nerede?

Kadın kimi sorduğumu anlamıştı:

— Geçen senekini mi soruyorsunuz? O sermayeyi yoluna koydu. Şimdi Asfalt yolda otel işletiyor!

Papağan

KİRALARA ZAM!

İki kiracı konuşuyordu:

— Şaştım doğrusu, İstanbul mebusu Ziya Karamürsel mesken kiralarına yüzde yirmi, diğer kiralara da yüzde yüz zam yapılması teklifinde bulunmuş.

— Bunda şaşılacak ne var? İstanbulda elli bin tane emlâk, akar sahibi yok mu?..

— Olmaz olur mu?

— İşte bu zat da onların mebusu olmuş olacak!

Kenarın Dilberi

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 22 —

Mahmureyi görenler, onu yeni muhitine uymuş sayıyorlardı. «Akıllandı, uslandı!» diyenler vardı. Fakat bu bir ay sürdü. Mahmure bütün kederlerinden, korkularından kurtulunca birdenbire yeniden bir hal aldı. Yeniden kendisine bir acayip hal çöktü. Hem bu sefer daha başka, genç kız iken taşıdığı halden başka bir şey sindi. İlk günlerde kendini bedbaht sayıyordu. Sevdiği adamı kaybetmişti, büyük bir servete konduğu halde içinden çıktığı muhit, ona perestiş göstermemişti. O, bu suretle bütün Kocamustafapaşa halkının kendisine bir prenses muamelesi edeceğini beklemişti. Fakat aksine Kocamustafapaşa halkı ona çekinerek, ürkerek, biraz da kin ve gayız dolu gözlerle bakıyordu. Otomobille gittiği zamanlar, o eskiden dizi dibinde, beraber en hususî şeylerini konuştuğu arkadaşları bile, onun yüz veren tebessümünü gördükleri halde ondan uzak duruyorlardı. Demek ki...

Mahmure böyle düşünüyordu: Demek ki, bu muhitin insanları onun bu saadetine karşı gizli bir kin taşıyorlardı. Belki de Hüsamettini tekrar elde edemeyişine sebep olmuşlardı. Ondan her şeyi kıskanıyorlardı, o halde, yapılacak bir şey vardı: Bir manav dükkânının açlara, mahrumlara verdiği iştahı, hasedi, arzuyu vererek bu insanları parçalamak, yere vurmak, didiklemek, kör olası gözlerini kökünden oymak..

— 3 —

— Aa, doğrusu talihin varmış ayol Sıdıka hanım. Bu zamanda böyle damat zor bulunur doğrusu, hani..

Sıdıka hanım tatlı tatlı geğirip gerdanını kırarak:

— Keramet damatta değil Gülizar hanım, sağ olsun kızım Mahmure hayırlı çıktı. Damat onun ağzına bakıyor, bir dediğini iki ettiği yok ki...

— Ya, doğru..

— Eh, merhum efendi de son günlerinde biraz rahat etmişti. Eskiden kahveye çıkacak parası olmazdı. Evlâdım sayesinde ihtiyar sık sık Şehzadebaşılarına kadar uzanıp büyük kraathanelerde nargilesini şanımla içti, gözü arkada gitmedi.

Sıdıka hanım yeniden eğirdi ve eğilip küçük tabure üzerinden bir lokum daha aldı:

— Dün de Mahmurem gelmiş, ille de sana bir manto yaptırayım, diyor. Onun Beyoğlunda bir terzisi varmış, Rum kokonası imiş ama, on parmağında on marifet. İstemem dedim, evlâtcığım üzülür diye korktum, kabul ettim.

— Hım, ya doğru...

— Geçen gün de iki halı daha getirdi. Tanesini altı yüz liradan almış, «a kızım, niçin masrafa giriyorsun?» dedim de, yaradanına kurban olayım, bülbüller misali şakrak şakrak gülüp; «ilâhi anne, altı yüz lira da masraf olur muymuş?» demesin mi?

Fatma hanım dişlerinin arasından:

— E hani iki tane idi? diye homurdandı.

— İki tane, öyle ya, ikisi ne eder, iki altı yüz lira bin lira ile iki yüz lira... Doğrusu bu zamanda bir ev parası..

Fatma hanım içinden: «avanak karı, daha hesap bilmiyor, sonra da geçmiş karşıma kurum kurum kuruluyor!» diye düşündü. Zahiren yüzü gülüyor, yarı kapalı gözlerini sakin sakin Sıdıka hanımın üzerinde dolaştırıyordu. Gülizar hanıma gelince, Fatma hanımın yan tarafına oturmuş olan bu sadık komşu, artık Sıdıka hanım için de, Mahmure için de eskisi gibi iyi düşünmüyordu. Pencereden sokağa bakarken: «sonradan görmeler, ne olacak? Lâkin Cenabımevlâ böylelerini ıflâh etmez, ergeç belâlarını bulurlar!» diye düşünüyordu.

Bir anda bir korna sesile üçü birden sıçradılar. Sıdıka hanımın gözleri parladı:

— Bu, Mahmuremin otomofilinin sesidir! diye sevinçle bağırdı, henüz on sekizinde bir genç gibi fırlıyarak acele önündeki terlikleri giydi, kapıya atıldı.

O çıkar çıkmaz, Fatma hanımla Gülizar hanım pencereye abandılar, sokağın tâ öteki ucundan gelen otomobili gördüler. Fatma hanım bir yılan ıslığı gibi:

— Kenarın dilberi, haspam yine geliyor! dedi.

Gülizar hanım dişlerinin arasından:

— Fakir fukaraya nisbet verenin, Cenabımevlâ bile düşmanıdır. Ne olacak, görmemiş şey!

— Dillere düştü kardeş, bütün Kocamustafapaşa halkı varsa Mahmure, yoksa Mahmure.. Hep onu konuşuyor.

— Şoförüne de dikkat ettin mi? Mahmurenin mahmurluğu ile yüzü al al bir oğlan... Kim bilir...

— Sus sus, onu bizim Ahmet söylüyor. Geçenlerde Rumelihisarında görmüş, Mahmure âşiftesi ile yanyana gidiyorlarmış. Sokak ortasında ağız ağıza imişler. Oğlan: «otomofili bir yere toslıyacaklar diye yüreğim oynadı anne!» diyordu.

— Bak bak, sanki kırk yıldır otomofile biniyormuş gibi, içeride nasıl da ayak ayak üstüne atmış. O bacaklar da orospu bacağına döndü. Ayol Mahmureyi takunyalı iken biz biliyoruz, nasırlı nasırlı, patlak patlak ayakları, damarlı damarlı, kıllı kıllı baldırları vardı. Ne oldu, ne yaptı da böyle paluze paluze bacaklar meydana çıktı?

— Para bu a Gülizar, para.. Hani beni bile on sekizinde bir tazeye döndürür.

Mahmurenin otomobili kapının önünde durmuştu. İki kadın da ayni zamanda: «acaba yine neler giymiş?» diye düşünerek pencereye büsbütün abandılar, dikkatle baktılar. Fatma hanımın sesi bir ıslık gibi yine çıktı:

— Tövbe yarabbi, ayol gâvur karılarına döndü haspam, baksana, o ne sıkı elbise ayol..

— Kolay mı, kıçın kıçın yürümek için yaptırmış olacak.

— Hani derlerdi de inanmazdım. Şimdi gözümle gördüm inandım. Kardeş, bu kız ayağına don da giymiyor!

— Öyle olacak zahir, baksana, bir tek çizgi, buruşuk bile yok.

— Tövbe yarabbi, ne günlere kaldık. Hani taş yağarsa, billâhi Kocamustafapaşaya yağar, bu karı bizi de yakacak.

— Hele dur, hele dur, yarın senin Ahmet, benim Kenan, Baniye hanımın kocası, oğlu, berikinin kardeşi baştan çıkarlarsa, bu Mahmure kaltağı yüzünden çıkarlar. Hani «böylesinden bir tane» deyip Beyoğullarına dadanacaklar.

— Doğru, vallâhi doğru, ağzını öpeyim, ben de bunu böyle düşünüyordum, velâkin bir türlü derli toplu çıkarıp söyliyemiyordum.

Fatma hanım hırsla kıpırdadı:

— O ne o, yine bir şeyler getirmiş, karı kocasının parasını çalıyor zahir. Boyuna taşıyor. Allah, böyle karıyı düşmanıma vermesin, insanı kurutur, ocağına incir diker!

Hırstan ikisi de titriyorlardı. Dönüp yine yerlerine oturduk-

— Kalbime aşkını stok ediyorum...
— İstifçilik modadır, şaşmam!..

ları zaman birbirlerinin yüzlerine bakamadılar. Çünkü ikisi de dudaklarında zoraki bir gülümseme ile, sahte bir eda ile Mahmureyi karşılamıya hazırlandılar, sustular.

Dışardan merdivenlerden ayak sesleri ve ona kızın konuşmaları geliyordu. Sıdıka hanım:

— A benim güzel evlâdım, yine ne zahmet edip getirdin. Ayol anacığını göklere çıkarıyorsun! diyordu.

Fatma hanım dişlerini gıcırdatarak: «karı bize nisbet yapıyor, bu yaştan sonra gelinlik kızlar gibi konuyor, utanmaz kaltak!» diye düşündü. Kapı açılınca birdenbire gözleri parladı, yüzü güldü, hazırlandı.

Mahmure içeriye girer girmez Fatma hanımla Gülizar hanım davrandılar, ayağa kalktılar. Sanki ezberlemişler gibi, ikisi birden:

— Gel kızım, gel evlâdım, hoş geldin, safalar getirdin. Anacığının gözü yollarda idi, hayır duasını alıyorsun. Onu yalnız bırakmıyorsun! dediler

Mahmure, horoz ibiği renkli şapkasının incecik ipek tüllerinin arkasından güzel gözleri ile ikisine de baktı, güldü, nar çiçeği dudaklarının arasından bembeyaz, güzel dişleri göründü:

— Eksik olmayın, teşekkür ederim, oturun, niçin rahatsız oluyorsunuz! dedi.

Fatma hanım ile Gülizar hanım ayni saniyede gayri ihtiyarî biribirlerinin yüzüne baktılar. İkisi de gözlerile: «gördün mü, sen kalktın, beni de kaldırdın. Sonra da haspam böyle, niçin rahatsız oldunuz, diye bize frenk ağzı yapıyor» demek istediler.

— Arkası var —

TURAL

Öksürüğü ve bronşiti derhal keser

Bütün eczanelerde ısrarla arayınız. Fiyatı 35 kuruştur.

NEVROZİN

Baş, diş, grip, romatizma, nevralji, kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESEH

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

Ademi iktidar

VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

HORMOBİN

Her eczanede bulunur. P.K. 1255

Reçete ile satılır.

Fazla şişmanlığa karşı

RADYOKARBON

Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder. Bütün eczanelerde bulunur. Kutusu 70 kuruştur.

HUSUSÎ HAYATLARINDA

HÜKÜMDARLAR

Bu eser, bugünkü dünya kırallarının hayatı hususiyetlerini ve saraylarının içyüzünü bütün inceliği ile anlatmaktadır. Hüseyin Cahit Yalçın'ın dilimize çevirdiği bu eser senenin en meraklı kitabıdır.

İki cilt olarak çıktı.

Her cildin fiatı 125 kuruştur

YEDİGÜN NEŞRİYATI

PUDRALAR MODASINDA

Yeni ve fevkalâde b

TEBEDDÜL

Mübalâğalı gayri tabiî "Makyaj„ kalmadı

Cilde sürülecek gayri meri yeni bir pudra, tabiî bir güzellik verir.

Parisin şık kadınları, yeni b moda icat etmişlerdir. Bütün g sabit duran ve hiç parlaklık izi b rakmayan, bir gül teni veren ye bir pudra bulmuşlardır

Bunun sırrı: İpekli elekten defa geçirilmiş en saf ve en in pudrayı iki defa krema köpüğü karıştırılması usulü ile izah edil bilir. Fransız kimyagerlerinin s nelerce araştırmaları neticesin elde edilen bu usul, Tokalon müe sesesinin inhisarı altındadır. Bu y ni Tokalon pudrası, artık parla burunlara ve yağlı ciltlere ebed yen son vermiştir Cildinize, sek saat zarfında "Mat„ duran ne ve güzel bir renk verir. Rüzgâr ve yağmurda ve hattâ terleme cildinizi parlak göstermez. "Fi Mat„ Tokalon pudrasını kullanırs nız simanıza bir gül yaprağının taz liğini ve güzellığını bahşeder, sevi liliğinizi ve cazibenizi bir kat da artırırsınız On muhtelif ve yeni c zip renkte olan Tokalon pudrasında birini intihap ediniz.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ:

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7.

Telgraf: İstanbul KARİKATÜR

Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI:

Türkiyenin her tarafı için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur. Üç aylık abone kaydolunmaz.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Karikatür

Tombul Teyze — Bu ne? Sırsıklam oldum...
Kocası — Bir şey değil karıcığım, Nisan yağmuru her şeyi tazelendirir dediler.. ben de çiçekleri sularken biraz da sana serptim!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.